

IT- og Telestyrelsen
Holsteinsgade 63
2100 København Ø
Sendt til i-tsk@itst.dk

Den 29. oktober 2006
Ref.
D.nr.2006/00140-037

Det Centrale Handicap har med tak modtaget til høring ”Forsyningspligtanalyse 2006- Analyse af en fremtidig regulering af forsyningspligt på teleområdet.”

Rådet har i sine tidligere henvendelser givet udtryk for, at der er behov for en grundlæggende revision af forsyningspligtreguleringen. Den overordnede vurdering af den udarbejdede forsyningspligtanalyse 2006 er, at analysen ikke i et tilstrækkeligt omfang lægger op til en gennemgribende ændring af indholdet og strukturen i den nuværende forsyningspligt.

Rådet har selvfølgelig forståelse for, at den udarbejdede analyse og dens anbefalinger tager højde for ”kun” at skulle virke i en mellemlang periode, idet forslag til nye direktiver fra EU forventes fremsat ultimo 2006 med henblik på ikrafttræden 2009/2010. Men det er rådets vurdering, at det bør være muligt inden for disse rammer, at gennemføre en større revision af forsyningspligtreguleringen end den udarbejdede Analyse lægger op til.

Forsyningspligtens formål

Rådet kan tilslutte sig Analysens anbefaling 8.3 under forudsætning af, at den nuværende formålsbestemmelse suppleres med en formålsbestemmelse om teknologifremme på handicapområdet. Det er et afgørende formål med tilpasningen af den nye forsyningspligt, at sikre, at personer med funktionsnedsættelser ikke ”fastlåses” i en status quo situation. Derfor skal den gældende regulering indeholde en pligt til innovation.

Forsyningspligtens indhold: De generelle tjenester 9.1

Rådet er enig i, at forsyningspligten fortsat bør inkludere basal taletelefoni, ISDN og faste kredsløb og rådet mener fortsat, at forsyningspligten også skal inkludere bredbånd. Adgang til en bredbåndsforbindelse vil i mange situationer være helt afgørende for, at personer med funktionsnedsættelser kan gøre brug af relevante tjenester. Derfor må en kommende regulering garantere handicappede adgang til en bredbåndsforbindelse på vilkår, som ikke diskriminerer personer med funktionsnedsættelser i forhold til telekommunikationsbrugere i øvrigt.

Handicaptjenester 9.2

Rådet kan helt i overensstemmelse med det vi tidligere har tilkendegivet tilslutte sig Scenarie 1, da det jo netop er den løsning, som rådet selv har peget på. Det er fortsat rådets opfat-

telse, at den model er den eneste af de foreslåede modeller, som giver den dynamik og fleksibilitet, som er en forudsætning for, at handicappede ikke hægtes af den teknologiske udvikling.

Med hensyn til finansieringen, så er rådet indstillet på at indgå i en nærmere drøftelse af, hvordan den nærmere finansieringsmodel skal se ud. Det afgørende for rådet er udelukkende, at den fremtidige finansieringsmodel respekterer sektoransvarlighedsprincippet.

Det er rigtigt, sådan som det fremgår af Analysen, at rådet i "Notat om handicappedes adgang til telekommunikation" fra 2000 foreslår, at enhedens aktiviteter finansieres solidarisk mellem teleselskaberne i forhold til omsætning. Men i rådets høringsvar vedrørende Debatoplæg om fremtidens forsyningspligt skriver rådet: *"Finansieringen af den særlige Enhed i IT- og Telestyrelsen og dens aktiviteter finansieres gennem en solidarisk finansieringsmodel. Det er en del af sektoransvarsprincippet, at sektoren påtager sig finansieringsansvaret. For at fastholde dette princip foreslår rådet, at finansieringen af Enheden tilvejebringes fra en kilde, som er direkte knyttet til teleområdet. Det kunne f.eks. være en afgift på telefonnumre"*

Hensigten med denne formulering er netop at fastholde en solidarisk finansiering fra kilder tilknyttet teleområdet, men uden at være knyttet op på nogle bestemte navngivne firmaers omsætning.

Scenarie 2

Rådet kan ikke tilslutte sig scenarie 2. Rådet er enig i, at de nuværende tjenester, der er indeholdt i forsyningspligtreguleringen ikke er tidssvarende og ikke i nødvendigt omfang sikrer, personer med funktionsnedsættelser den tilstrækkelige kompensation, set i forhold til mulighederne, som den teknologiske udvikling giver. Selvom scenariet foreslår, at teksttelefonitjenesten erstattes af en videotelefonitjeneste, så er der meget langt til den dynamiske model, der langtidssikrer handicappedes forsyningsgaranti med relevante og tidssvarende teleløsninger.

Scenarie 3

Rådet har forståelse for tankegangen bag scenarie 3, men mener fortsat, at scenariet har den afgørende svaghed – i modsætning til scenarie 1, at udviklingsperspektivet mangler. Det er ikke nok at sikre bredbåndsforbindelsen. Personer med funktionsnedsættelsers garanti for telekommunikativ ligestilling, sikres ikke alene ved at stille infrastruktur til rådighed. Den telekommunikative ligestilling forudsætter et miks af infrastruktur og tjenester. Det oplagte eksempel er videotelefoni. Døve er ikke telekommunikativt ligestillet alene gennem en videotelefoniforbindelse, hvis der ikke samtidig er adgang en tolketjeneste. Derfor skal der som i scenarie 1 skabes en model, som kan kombinere tilvejebringelse af både relevant infrastruktur og relevante tjenester. Da tjenesten i sig selv er en del af forudsætningen for, at personer med funktionsnedsættelser overhovedet har nogen glæde af infrastrukturen, så er det i udgangspunktet rimeligt, at infrastrukturleverandørerne også bidrager med en basisfinansiering af tjenstedelen. Det er imidlertid forståeligt, at infrastrukturleverandøren ikke bidrager med den fulde finansiering af en hvilken som helst tjeneste. Derfor er det afgørende at finde en finansieringsmodel, som fastholder solidaritetsprincippet og sektoransvarlighedsprincippet uden at pålægge den enkelte leverandør af infrastruktur en urimelig byrde til tjenester.

Som tidligere anført kunne en nummerafgift kombineret med taksimeterbetaling for det forbrug andre sektorer har på tjenester være en model. Det betyder, at teleselskaberne som infrastrukturleverandør skal bidrage til basisfinansieringen af f.eks. en tolketjeneste, mens det forbrug af tolketid der knytter sig til beskæftigelsesområdet, naturligvis skal finansieres af beskæftigelsesministeriet.

I forhold til scenarie 3 er det vigtigt at gøre opmærksom på, at en tegnsprogstolkningscentral ikke er tilstrækkelig. Der bør tilbydes en egentlig formidlingscentral, der kan håndtere flere forskellige former for formidling, idet nogle funktionsnedsættelser ikke kompenseres via tegnsprog, men kræver andre former for tolkning.

Afslutningsvis skal vi blot opfordre ministeriet til at tage initiativ til egentlige drøftelser om nærværende meget komplicerede spørgsmål. Hvis der skal findes en brugbar og fornuftig løsning, så bør de implicerede parter indgå i direkte drøftelser.

Venlig hilsen

Lene Maj Pedersen